

Entrika Kanyonu

— ahmet-altun · 26 Haziran 2009

ENTRİKA KANYONU

Saat sekizi vurdu
Geç kaldın yine
Entrika kanyonunda bekliyordum
Saatimi kurmuş yankısını dinliyordum
Sağa sola birer adımlık yerimde
Umut edip asma köprüyü arıyordum
Fazla değildi birkaç gün
Farkında değildim saçım ağarmıştı
Farkında değildim gözlerim ağlamıştı
Bu istisna değil bir gerçektir
Bu öyle sıradan bir şeyde değil
Sırası gelince anlatacağım hikayemdi

Saat dokuzu vurdu
Hala yoksun
Entrika kanyonunda kenara yaklaşmıştım
Saatimin sesi kanyonun alması
Artık ileriye dönük umudum yoktu
Birin ben tutması gerekti
Fazla değildi isteğim
Farkına varmadan hayatın
Farkında olmadan yaşamın, yaşlanmıştım
Bu öyle diz boyu bir su değildi
Bu öyle sıradan bir su değildi
Sırası gelince coşacak bir seldi bu

Saat onu vurmuştu
Artık yaşayamazdım
Entrika kanyonu artık inliyordu
Saatim durmuş zamana inat çırpınıyordu
Artık intiharı sayıyordu
O artık beni tutamazdı
Çünkü onu da saat vurmuştu
Zaman onu da içine sindirmişti

Farkına varmadan onu dilemişim
Farkında olmadan ona bilenmişim
Bu öyle bir yok oluş değildi
Bu öyle sıradan bir ölüm değildi
Sırası gelince coşacak bir sakinlikti

Saat on bire yaklaşmış vurulmuştu
Artık zamanı aşmıştık
Entrika kanyonu sarsılıyordu
Her kayalığı kendinden geçiyor
Artık infilaklarla sarsılıyordu
Tutunacak bir dal bile kalmamış
Git gide içe batan gözlerim kapanıyordu
Farkına varmışım her şey buraya kadardı
Farkında olamadan tutunamamışım
Bu öyle bir depremdi
Bu öyle sıradan bir şeydi
Sırası gelince yaşanacak bir tufandı

Ama hiç böylesini görmemişim
Her şeye rağmen mutluydum
Çünkü o ikisini kurtarmışım
ahmet altun